

Herrer, da jeg tillod mig at begjære Ordet i denne Sag, at gaae i nogen Enkeltbed af det foreliggende Lovforslag. Det gaaer jo videre og kommer i Udvalg, hvis Betænkning vi vil se faae, og dertil vil man da kunne stille Ændringer, hvis man finder det rigtigt. Jeg skal derfor afholde mig fra at gaae videre ind paa Lovens Enkeltbeder, men det maa være mig tilladt at gjøre nogle almindelige Bemærkninger over vor finantsielle Bestyrelse for Tiden, da det forekommer mig, at dette ikke er ganske overskødig, idet vi synes at skulle komme til at leve i en normal Tilstand af Underbalance, Krigsskat, Extraskat og naturligtvis Forbrug af Activerne osv. Dette er en Tilstand, som ikke i længden kan andet end lamme hele Folkets Velstand. Jeg vil derfor tillade mig ved dette store Spørgsmaal at gjøre nogle Bemærkninger. Det foreliggende Lovforslag skulde jo nu være et Arbejde, som er kommet tilveie derved, at samtlige Regjeringens Medlemmer under den høitærede Finantsministers Overbestyrelse have vedtaget det. Det er blevet sagt af ærede Medlemmer, og jeg hørte for Maaneder siden af den høitagede Indenrigsminister, at det er Finantsministeren, hvem det nærmest paaligger at sørge for Statskassens Liv. Er Forslaget nu altsaa, som det skulde være, et tro Billede af den finantsielle Tilstand, hvorunder vi komme til at leve fra den 31te Marts 1869 til den 1ste April 1870, saa vilde jeg saa gjerne som Nogen troe paa, at dette var et virkelig paalideligt Arbejde, men der er visse Omstændigheder, der rokke min Tro til, at dette skal være den endelige finantsielle Lov og Tilstand. Det blev nemlig ved Forelæggelsen af dette Lovforslag og af det umiddelbart derpaa følgende, nemlig det om en Extraskat paa 1 Million Rd., udtalt af den høitærede Minister — det findes i Sp. 22 i Tiden — at en Post af ca. 1,400,000 Rd. til Krigsministeriet er en Udgift, der ikke vil komme igjen; dette har gjort mig meget ængstelig, thi efter hvad der tidligere er foregaaet, har det ikke kunnet andet end gjøre et stort Indtryk paa mig. Dernæst siger den høitærede Minister, at det jo ikke var ganske givet, at det, som her var forelagt, vilde staae

sig, thi man maatte gjøre Regning paa Muligheden af, at de indirecte Afgifter ikke vilde flyde saa rigeligt, som man havde paaregnet. Deri giver jeg den høitærede Minister Ret, thi det er umuligt at forudsee, hvorledes de indirecte Afgifter ville stille sig, og navnlig turde det vel være nogen Tvivl underkastet, om Landets Tilstand paa Grund af den sidste Høst og de svære Dyrder, der udredes, er saaledes, at man vil kunne vedblive at forbruge saa Meget som hidtil af de todbare Artikler, hvoraf jo Statskassen har sin største Indtægt. Fremdeles siger den høitærede Minister, at der jo endvidere muligten kan komme Tillægsbevillinger, ja der er endogsaa en Tillægsbevilling, der skal være i vente, der er Spørgsmaal om, at Love, som medføre Udgifter, ogsaa kunne komme frem, og endelig bemærkede den høitærede Minister, at „i den Henseende“ — nemlig med Hensyn til Extralove — „har jo det indekørende Aars Finantslov stillet sig som et meget lysende Exempel.“ Jeg hørte disse Ord, ellers vilde jeg have troet, at det var en Trykfeil, at idetmindste det første Bogstav i Ordet „lysende“ var en saadan, saa at der skulde have staaet et „f“ istedetfor et „l“, thi saaledes som det nu staaer, vilde det være at betragte som en bitter Front. Jeg kjenner ikke den høitærede Ministers Tankegang ved at bruge dette Udtryk og skal ikke videre forsøge paa at komme til Kundskab derom, men naar der her tales om dette lysende Exempel, og der nævnes de mange pengekrævende Love, som muligten kunne være i vente, saa er det nødvendigt, forekommer det mig, med saa Ord at omtale, hvorledes den forrige Finantslovs Skæbne var.

Der var ikke nogen Rigsdagssamling i October Maaned f. A.; som de Herrer erindrer, blev den jo udsat til den 7de December. Denne Udsættelse af Finantslovens Behandling kunde jo have sine store Fordele, idet man da nærmede sig Udgangen af det indekørende Finantsaar mere end ellers og var istand til at see klarere ind i Fremtiden, og den høitærede Minister havde altsaa al mulig Anledning til at faae en Finantslov bygget saa solid, som han to Maaneder forveien neppe vilde have været istand til. Ved at